

ting, som trængte til Udvikling, da er dette jo ganske rigtigt. Vi skulle og maa foretage en Forbedring af Postfarten mellem Sjælland og Volland. Vi maa tænke paa — fjøndt det tillægger jeg ikke saa stor Betydning som mange andre Foranstaltninger at faae en Dampfærge mellem Fyen og Sjælland; det er jo i alt Fald Noget, som ikke saameget gavner Berseontrafikken. Smidlertid dette er jo en Sag, som bør tages under Overveielse. Fra Finantsfernes Side er der jo ikke Noget i Veien for, at den kan foretages, og hvis jeg havde den høitærede Finantsminister tilstede her, saa tror jeg, at han vilde bestyrke denne Udtalelse ved at sige, at fra hans Side var der ingen Betænkelighed ved at anvende Mere paa Jernbaneanlæg end det, som dette Forslag indeholder. Jeg anser det for rigtigt at slutte, i alt Fald foreløbig, idet jeg da skal ende med den Erklæring, at, hvis jeg ikke i selve Lovforslaget faar vedtaget Baneanlæg, som give mig en Godkjendelse af de Principer, hvorefter Landsstinget og Regjeringen nu ere bleone enige om, at det er heldigst at fortsætte vor Jernbanebygning, saa bliver dette Lovforslag ikke til Lov.

ROD: Det forekommer mig dog, at den høitærede Minister noget for stærkt anbede over, at der ikke i det foreliggende Lovforslag ligger nogen Anerkjendelse af de Grundsætninger, hvorefter Regjeringen fremdeles ønsker at gaa frem med Jernbanebygningen. I selve Regjeringens Forslag er der jo ikke udtalt nogen almindelig Regel i saa Henseende; men der er i Regjeringens Forslag kun opstillet Regler, som praktisk ere anvendte paa visse Linier, og det Samme forekommer det mig ogsaa, at den ærede Minister med nogen Belvillie vilde have kunnet finde i det Forslag, som Udvalgets Flertal har stillet. Jeg kan imidlertid nok forstaa, at de Udtalelser, der kom fra den ærede Ordfører, kan have foranlediget den ærede Minister til at opfatte Udvalgets Stilling til Spørgsmaalet noget anderledes end virkelig er Tilfældet; men det er min Mening, at den ærede Ordfører i sine Udtalelser med Hensyn til Principerne for vore fremtidige Jernbaneanlæg kom til et noget andet Resultat, end han ifølge Forhandlingerne i Udvalget var berettiget til. Jeg er tilbøielig til at tro, at den ærede Ordfører ikke ganske har kunnet frigjøre sig for i sine Udtalelser at give sine egne Meninger et stærkere Udtryk, end det i alt Fald ventedes af Udvalgets Flertal. Den ærede Minister vil saaledes se, at den samme Grundsætning, som Regjeringens Forslag hviler paa, forsaavidt de fastsætte, at der skal bygges Jernbaner for Fremtiden af Staten med Tilskud fra de paagjældende Egne, er anerkjendt ved det Ændringsforslag til § 2, som er stillet af Udvalgets Flertal. Det er opstillet som Regel for to af de Baner, som Flertallet foreslaar, at de

kommande Amts- og Kjøbstadkommuner gives de der nærmere bestemte Tilskud, og vel hedder det i Betænkningen, at om der end i denne Henseende bør være en anden Anskuelse i Udvalget, er man dog ogsaa gaaet med til Tilskudet fra Egnen, fordi man ikke deri kunde se et egentligt Principspørgsmaal; men denne Udtalelse er ikke Flertallets, men meget mere Mindretallets i Udvalget. Mindretallet har sagt, at det kunde gaa med til at fastsætte, at der ydes Bidrag af de paagjældende Egne, fordi der ikke dert ligger nogen Anerkjendelse af det af Regjeringen opstillede Hovedprincip. Derimod er det vist, at det Forslag, som Flertallet er fremkommet med, ikke gaar ud fra Anvendelsen af det lettere Anlægssystem; men i selve Motiveringen har Flertallet dog udtalt, at Grunden, hvorfor man ikke kom til Anvendelsen af det lettere Anlægssystem, var den, at man valgte netop de to Baner, om hvilke det ogsaa er Regjeringens Anskuelse, at de ikke burde anlægges efter dette System, og derefter følger en almindelig Udtalelse af Udvalget, hvori det hedder: „Derimod erkjender Flertallet, at dette Anlægssystem bør finde Anvendelse paa saadanne fremtidige Jernbaneanlæg af mere lokal Karakter, der vil udgaa fra og slutte sig til Statsbanenettet, men ikke udgjøre noget egentligt Led af dette, ligesom det erkjender, at en Del af Omkostningerne ved saadanne Anlæg under den ene eller den anden Form bør bæres af selve de paagjældende Egne.“ Jeg tror altsaa, at den ærede Minister i saa Henseende kan være temmelig rolig. Jeg tror, at det i Udvalget som ogsaa udenfor dette er almindelig anerkjendt, at man ikke bør vende tilbage til det System, hvorpaa Loven af 23de Mai 1873 hviler, og Grunden, hvorfor man ikke ønsker at vende tilbage til dette, er blandt Andet den, at man har Erfaringer for sig, hvilke store økonomiske Vanfælgigheder man fører ikke blot Private, men ogsaa Kommuner ind i, ved yderligere at fremme Jernbaneanlæg efter disse Grundsætninger, ikke at tale om, at man kun ved at følge den af Regjeringen indflaaede Vej har nogen rimelig Udsigt til at sætte en nogenlunde virksom Stopper for de altså livlige lokale Interesser i Henseende til Jernbaneanlæg. Grunden, hvorfor jeg begjærede Ordet, var især rigt for nærmere at begrunde et Ændringsforslag, som jeg i Forening med 2 andre Medlemmer har tilladt mig at stille under Nr. 3. Det gaar ud paa at optage mellem de Baner, der skulle anlægges, ogsaa en Oddesund-Østved Bane. Foruden de Grunde, som den høitærede Minister har anført for dette Anlæg, og som jeg for mit Vedkommende og mine ærede Medforslagsstillere for deres Vedkommende i Et og Alt kunne tiltræde, kan jeg ikke noksom paany her fremhæve for det ærede Thing, i hvor høi Grad Thyland og Østved By have et Krav paa nu ikke længere at se et Jernbaneanlæg stude ud i en uvis Fremtid. Det Anlæg, som Flertallet nu tilbyder Østved,